Hvor langt omstændeligere lød det ikke, hver Gang Talen var om MændsAdkomst? Først hed det »Adel«, og saa hed det »Borgere« og saa »Bønder«; og først i vore Dage hedder det »Tjenestefolk«.

»Der er Forskel«, skrev den gamle Digter, som har sin Statue her i Haven, og der har lige til vor Tid været svær megen Forskel indenfor Mændenes Borgerskab, og det var ikke altid Modenheden, som betegnede Graderne. Men med Kvinderne er Sagen uendelig simplificeret. Der har man ikke opholdt sig ved Forskellen. Kvinder, som udfører Lægens ansvarsfulde Gerning og har Menneskers Liv og Død i deres Haand, — Kvinder, som lærer og vejleder den opvoksende Slægt, — Kvinder, der som Familieforsørgere varetager baade Faders og Moders Pligter, — Kvinder, der erhverver de højeste Universitetsgrader, — ja Kvinder, der om kort Tid vil virke som Fortolkere af de Love, de ikke selv har kunnet stemme om, — de er allesammen ligesaa umodne, som de overflødige Kvinder, Drachmann vilde have sendt til Tyrken. Skellet er sat ikke mellem Kvinder og Kvinder, men mellem Mænd og Kvinder, og Skellet er sat ikke blot i dette Land, men hele Verden over.

Men, intet er saa galt, at det jo er godt for noget. Takket være dette Skel, dette meningsløse og uretfærdige Skel, har vi Kvinder fundet Vej til hverandre, ikke blot Stand og Stand imellem, men ogsaa Land og Land imellem; og, naar Skellet engang falder, saa har vi allerede imellem os — tiltrods for vor politiske Umodenhed — fuldbyrdet den sociale og nationale Udjævning, som Mændene endnu drømmer og forhandler om; og det er ikke utænkeligt, at vi, naar Turen engang kommer til os, føler os foranledigede til at give Mændene en lille Vejledning i, hvad Tiden nu bør forstaa ved politisk Modenhed.

Thi, hvorpaa beror til syvende og sidst *politisk Modenhed?* Er der et vist Maal af Kundskaber, Dannelse, saglig Indsigt og patriotisk Uegennyttighed, som den kræver? — Historien lærer os noget andet; den lærer os, at man kan besidde det altsammen i fuldeste Maal og dog spille bankerot. Aldrig har Danmark vist paa et Brædt kunnet opvise en saadan Samling af ædle, højtstræbende, alsidig begavede Mænd, som Mændene fra Fyrrerne — de saakaldte Nationalliberale. End ikke deres Modstandere har kunnet nægte dem denne Anerkendelse, og dog gik det i Stykker for dem tilsidst baade udadtil og indadtil, og Eftertiden har brudt Staven over deres politiske Gerninger. Og hvorfor? Fordi de med alle deres fortræffelige Egenskaber manglede *den* politiske Modenhed, som hedder: *Føling med sin Tid, Forstaaelse af, hvad den bærer i sit Skød.*

De troede, at Frihedstræet kunde blive ved at trives i den gamle Urtepotte fra Julirevolutionen, at, naar de blot vandede og plejede det efter bedste Evne, saa var det nok. De forstod ikke, at der skulde ny Muld til og bestandig ny Muld til, for at det kunde skyde nye Skud. Derfor saa de i Bondestandens Krav paa Magten kun et Udslag af »den plebejiske Aands onde Instinkter« — ja, det var deres egne Ord, — og i Arbejdernes første Sammenslutninger kun: »en Sammenrotning af tøjlesløse Masser«. —

Ja, vi smiler af saa megen Uforstand, og dog hørte vi i Vinter en Rigsdagsmand sige, at der ikke eksisterede nogen Kvindesag, at den hele Bevægelse indskrænkede sig til et Par Tusinde Kvinder, som gjorde Tilstanden uudholdelig paa vore Valgtribuner. — Vi vil faa at se, om ikke Eftertiden bryder Staven over en saadan Udtalelse og muligvis stempler den som dikteret af politisk Umodenhed.

Den, som ikke er saa fremsynet, at han kan se, at Kvindernes Ligestilling med Mændene vil blive den største Revolution, som Verden til Dato har oplevet, fordi den omfatter alle Klasser, alle Aldre, alle Nationer, — den, som er saa forstokket, at